

ΕΥΦΕΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.		Ο ΕΚΔΟΣ	} Η Συνδρομή προσληρωτέα.
		Δ. ΞΙΦΙΑΙΝΟΣ.	
Έν Τραπεζούντι μετζ. 3.	} Έν Τραπεζούντι τῇ 19ῃ Δεκεμβρίου 1881.	} Έκαστον φύλλον τιμᾶται παράδ. 60.	
Έν ταῖς ἐπαρχίαις. " 4.			
Έν τῷ ἐξωτερικῷ " 5.			

ΑΝΤΑΛΛΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

Η ΡΟΥΘ

(ἀπόσπασμα ἀνεκδότου συγγραφῆς περὶ τῶν
βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης

Ἰωσήφ Γεωργιάδου.)

(συνέχεια ἴδ. φυλλ. 16.)

Ἴσως νὰ καταβῶμεν καὶ εἰς ἱστορι-
κωτέρους χρόνους εἶναι ὦρα. Ὅτε ὁ
Δαβὶδ κατεδιώκετο ὑπὸ τοῦ γενναίου ἀλ-
λ' ἀτυχοῦς βασιλέως Σαοὺλ κατέφυγεν
εἰς τὴν χώραν τῶν Μωαβιτῶν, καὶ παρε-
κάλεσε τὸν βασιλεῖα αὐτῶν νὰ ἐπιτρέψῃ
εἰς αὐτὸν νὰ διαμείνῃ ἐν τῇ χώρᾳ του
αὐτοῦ καὶ οἱ συγγενεῖς του καὶ οἱ ὄπα-
δαί του ὡς τετρακόσιοι ἄνδρες· καὶ ὁ

Μωαβίτης βασιλεὺς προσέφερεν εἰς αὐ-
τὸν τὴν φιλόξενον χώραν του, ὅπως καὶ
ὁ ἐπὶ Μωϋσέως βασιλεὺς δὲν ἀπεδίωξε
τοὺς ἑλθόντας εἰς τὰς θυσίας του Ἑ-
βραίους. Ὁ Δαβὶδ ὅμως ὅτε μετὰ ταῦ-
τα ἀποθανόντος τοῦ Σαοὺλ ἐγένετο αὐ-
τὸς βασιλεὺς, κακῶς ἐπέδειξε τὴν εὐ-
γνωμοσύνην αὐτοῦ πρὸς τὴν φιλοξενήσα-
σαν αὐτὸν χώραν καὶ πρὸς τοὺς κατοι-
κοῦντας ἐν αὐτῇ, καὶ ἐπεχείρησε πό-
λεμον ἐξοντώσεως κατ' αὐτῶν· οἱ κόποι
αὐτοῦ ὅμως φαίνεται ὅτι μόλις ἐστέ-
φθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας· διότι λέγει μὲν
ἡ Γραφή ὅτι ἐπάταξεν ὁ Δαβὶδ τὴν
Μωᾶβ, καὶ ὅτι ἐγένετο Μωᾶβ τῷ Δαβὶδ
εἰς δούλους φέροντας ξένα, φαίνεται ὅ-

μως ὅτι ἀπλῶς φόρου ὑποτελεῖς ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ τοὺς Μωαβίτας, κατὰ τὰ ἄλλα δὲ οἱ ἄνθρωποι ἐπολιτεύοντο αὐτονόμως, ἔχοντες καὶ τοὺς βασιλεῖς τῶν ἔκαμε δηλαδὴ ἐνταῦθα ὁ Δαβὶδ ἀπαραλλάκτως ὅπως ἔκαμναν οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι πρὸς τοὺς ὑποτεταγμένους αὐτοῖς λαοὺς, ἀφίοντες αὐτοὺς νὰ διοικῶνται αὐτονόμως, μόνον δὲ περὶ τοῦ ὀρισμένου φόρου φροντίδα ἔχοντες· ταῦτα συμπεραίνομεν ἐκ μεταγενεστέρων εἰδήσεων, αἱ ὁποῖαι ἀναγράφουσιν ἐν πρώτοις μὲν, ὅτι οἱ Μωαβίται ἐπλήρωνον φόρον ἑκατὸν χιλιάδας ἀρνῶν καὶ ἑκατὸν χιλιάδας κριῶν, ἔπειτα δὲ ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχαάθ ἠθέτησε βασιλεὺς Μωάθ ἐν βασιλείᾳ Ἰσραήλ, δηλαδὴ καθὼς λέγομεν τώρα ἐπαναστάτησεν ὁ βασιλεὺς τῶν Μωαβιτῶν ἐναντίον τοῦ βασιλέως τῶν Ἑβραίων· φαίνεται λοιπὸν ἐντεῦθεν ὅτι ὁ Δαβὶδ ἀπλῶς φόρου ὑποτελεῖ ἔκαμε τὸν βασιλέα τῶν Μωαβιτῶν. Καιρὸς δὲ εἶναι τώρα καὶ τόπος κατάλληλος ἐδῶ νὰ ἐκθέσωμεν καὶ τὸν ἤδη μνημονευθέντα ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον τῶν Μωαβιτῶν. Εἰς τὴν ἔκθεσιν δὲ τῆς ἱστορίας αὐτῆς ἔχομεν δύο διαφόρων εἰδῶν μνημεῖα ὁδηγοῦντα ἡμᾶς, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ μὲν εἶναι ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ γραφή, δηλαδὴ πηγῆς Ἑβραϊκῆς, τὸ δὲ δεύτερον εἶναι ἐπιγραφή Μωσᾶ τοῦ βασιλέως τῶν Μωαβιτῶν, δηλαδὴ πηγῆς μωαβιτικῆς. Λέγει λοιπὸν ἡ Γραφή. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἀχαάθ, εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῆς

βασιλείας τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰωράμ βασιλέως τοῦ βασιλείου τῶν δέκα φυλῶν, ἐπανεστάτησεν ὁ βασιλεὺς τῶν Μωαβιτῶν Μωσᾶ, καὶ δὲν ἔστειλε τὸν φόρον τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν κριῶν. Ὁ Ἰωράμ τότε συμπαραλαμβάνει συμμάχους δύο ἄλλους βασιλεῖς, τὸν βασιλέα τῶν δύο φυλῶν Ἰωσαφάτ καὶ τὸν βασιλέα τῶν Ἑδωμιτῶν, θεθαίως διότι ὁ ἴδιος μόνος δὲν ἦτο ἱκανὸς νὰ καταβάλῃ τὸν ἀνδρείον ἐπαναστάτην· οἱ τρεῖς βασιλῆσκοι ἐξεκίνησαν α καὶ ἐκύκλωσαν ὁδὸν ἑπτὰ ἡμερῶν, καὶ οὐκ ἦν ὕδωρ τῇ παρεμβολῇ καὶ τοῖς κτήνεσι τοῖς ἐν ποσίν αὐτῶν· » Ὁ δυστυχῆς βασιλεὺς τῶν δέκα φυλῶν Ἰωράμ ἰδὼν τὴν σπάνιν τῶν ἐπιτηδείων τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, κατετρόμαξε καὶ εἶπε, Μήπως ἀπεφάσισεν ὁ Θεὸς νὰ παραδώσῃ τοὺς τρεῖς βασιλεῖς εἰς τὰς χεῖρας τῶν Μωαβιτῶν; Τότε ὁ βασιλεὺς τῶν δύο φυλῶν Ἰωσαφάτ ἐσυμβούλευσε τοὺς συμμάχους νὰ συμβουλευθῶσι τὸν προφήτην Ἐλισσαῖον περὶ τοῦ προωρισμένου καὶ πεπρωμένου ἀποτελέσματος τῆς ἐκστρατείας, καὶ μόνον τότε νὰ προχωρήσωσιν· ἡ γνώμη του ἐγένετο παραδεκτή, καὶ ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος, ὁ μαθητῆς τοῦ μεγάλου προφήτου Ἠλία, ἐρωτηθεὶς εἶπε. Τάδε λέγει Κύριος· Ἐπαραδώσω τὴν χώραν Μωάθ εἰς χεῖρας ὑμῶν, καὶ πατάξετε πᾶσαν πόλιν αὐτῆς ὄχυράν καὶ πᾶσαν πόλιν ἐκλεκτήν. Τοιούτους καλοὺς οἰωνοὺς ἔχοντες οἱ σύμμαχοι, ἐπροχώρησαν. Οἱ Μωαβίται δὲν

ἐφοβήθησαν τὸ πλῆθος τῶν ἐπιδρομέων ἀλλ' ἅμα ἤκουσαν ὅτι ἐπέρχονται οἱ βασιλεῖς, πολὺ πρῶτ' ἐπαρέταχθησαν εἰς τὸ σύνορον τῆς χώρας τῶν, τὸ ὅποιον ἔμελλον νὰ διαβῶσιν οἱ ἐχθροί· καὶ ὅταν ὁ ἥλιος ἀνέτειλε διὰ νὰ φωτίσῃ τὴν γῆν, οἱ Μωαβίται πρῶτοι αὐτοὶ ὤρμησαν κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλ' οἱ σύμμαχοι βασιλεῖς, λέγει ἡ Γραφή, ἀπέκρουσαν ἰσχυρῶς τὴν ἐφοδὸν καὶ ἐπάταξαν τοὺς Μωαβίτας, καὶ ἔφυγον οἱ Μωαβίται ἀπὸ προσώπου αὐτῶν, αὐτοὶ δὲ εἰσῆλθον τότε εἰς τὴν χώραν, καὶ κατέκοψαν τοὺς ἀγροὺς αὐτῆς καὶ τὰς πόλεις κατέκαυσαν καὶ πᾶσαν πηγὴν ὕδατος ἐνέφραξαν· ὁ δυστυχῆς βασιλεὺς τῶν Μωαβιτῶν Μωσᾶς ἰδὼν ὅτι τὸ πᾶν ἀπωλέσθη, ἔλαβε μεθ' ἐαυτοῦ ἑπτακοσίους ἄνδρας, ἐσπασμένους βρομφαίαν, λέγει ἡ Γραφή, διὰ νὰ διασχίσῃ τὸ πλῆθος τῶν ἐπιδρομέων, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ κατορθώσῃ νομίζων δὲ ὅτι ὁ θεὸς αὐτοῦ τὸν ἐγκατέλειψε καὶ διὰ τοῦτο ἐνίκηθη, καὶ θέλων νὰ ἐξιλεώσῃ αὐτὸν διὰ νὰ χαρίσῃ αὐτῷ νίκην, ἔλαβεν τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν πρωτότοκον, ὁ ὁποῖος ἦτο καὶ ὁ ἐπίδοξος διάδοχός του, καὶ ἐπρόσφερον αὐτὸν θυσίαν εἰς τὸν θεὸν του Χαμοῦς ἐπὶ τείχους τῆς πόλεώς του. Τοῦτο, προσθέτει ἡ Γραφή περὶ τὸ τέλος τῆς διηγήσεως ταύτης ἰδόντες οἱ σύμμαχοι, σκληρὰ μετενόησαν, διότι αὐτοὶ ἔγιναν οἱ αἴτιοι τῆς σκληρᾶς ταύτης ἀνθρωπο-

θυσίας, καὶ ἐσηκώθησαν ἀπὸ τὴν γῆν Μωαβιτῶν καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν γῆν αὐτῶν. Πρᾶγμα ἀληθῶς μεγάλης περριεργίας ἄξιον· νὰ ἀποτελεσθῇ συμμάχια τριῶν βασιλέων, διὰ νὰ σωφρονισθῇ εἰς ἐπαναστάτης φόρου ὑποτελῆς βασιλεὺς, οἱ δὲ σύμμαχοι οὔτοι μόλις καὶ μετὰ μεγάλους κόπους καὶ μεγάλας κακουχίας νὰ νικήσουν τὸν ἀποστάτην, καὶ νὰ κόψουν καὶ νὰ κάψουν τὴν χώραν ἰδόντες ὁμῶς ὅτι ἔγιναν αἴτιοι ἀνθρωποθυσίας νὰ ἀναχωρήσουν παρρηθὺς, χωρὶς νὰ λάβουν τὸν φόρον τοῦ ὑποτελοῦς καὶ διὰ συνθηκῶν τιμῶν νὰ ὑποχρεώσουν αὐτὸν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ εἶναι φρονιμώτερος καὶ τακτικώτερος εἰς τὰς ὑποχρεώσεις του! καὶ νὰ τελειώσουν οἱ τόσοι κομπασμοὶ καὶ ἐξογκωμέναι φράσεις τῆς γραφικῆς διηγήσεως, καὶ αἱ νίκαι καὶ τὰ τρόπαια καὶ αἱ διαρπαγαὶ καὶ αἱ λεηλασίαι τῶν συμμάχων εἰς τὸ φρασίδιον α καὶ ἀπῆραν ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν γῆν. »

Καὶ τώρα τὴν παρούσαν ὑπόθεσιν παρατηρήσωμεν πῶς διηγεῖται καὶ τὸ μωαβιτικῆς πηγῆς μνημεῖον. Ἀλλὰ πρῶτον μὲν φρόνιμον εἶναι νὰ διηγηθῶμεν τὴν ἱστορίαν τοῦ παρόντος μνημεῖου. Τῷ 1870 ὁ γραμματεὺς τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις γαλλικοῦ προξενείου κ. Κανὼ καταγινόμενος εἰς ἀρχαιολογικὰς ἐρεῦνας, εὔρε μίαν ἐπιγραφὴν ἐπὶ λίθου τινὸς ἐν τινι μικρῷ χωρίῳ, κειμένῳ πρὸς τὰ ἀνατολικά τῆς Νεκρᾶς θαλάσσης

καὶ ὀνομαζομένην τώρα μὲν Δηβών, παλαιὰ δὲ βεβαίως Δαιβάν, τὸ ὁποῖον χωρίον κεῖται ἐπὶ τῆς ἀρχαίας χώρας τῶν Μωαβιτῶν, καὶ φαίνεται ὅτι ἦτον ἡ πρωτεύουσα αὐτῶν. Εἶναι δὲ ἡ παρῶσα ἐπιγραφὴ ἀρχαιοτέρα βεβαίως πάσης Ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς, εἶναι δὲ προσέτι καὶ τὸ ἀρχαιότερον κείμενον καθαρᾶς ἀλφαβητικῆς γραφῆς, εἶναι δηλαδὴ τὸ ἀρχαιότατον δεῖγμα τῆς ἡμετέρας γραφῆς· βέβαιον δὲ ἤδη φαίνεται ὅτι πρῶτοι οἱ Φοίνικες ἀνθρώπων πάντων ἐφευρόντες τὸ σύστημα τῆς διὰ φωνητικῶν σημείων ἢ χαρακτῆρων ἀλφαβητικῶν γραφῆς, καὶ τὸ σύστημα τοῦτο παρέλαβον ἔπειτα καὶ οἱ Ἑβραῖοι καὶ οἱ Μωαβῖται καὶ οἱ Ἀραβες καὶ οἱ Ἑλληνες καὶ οἱ Ῥωμαῖοι, τροπολογίας τινὰς ὑστερον μικρὰς ἢ μεγάλας ἕκαστοι ἐπενεγκόντες εἰς αὐτό· διὰ τοῦτο μέχρι σήμερον τὸ γράμμα α οἱ μὲν Ἑλληνες λέγουσιν ἄλφα, οἱ δὲ Ἑβραῖοι ἄλεφ καὶ οἱ Ἀραβες ἔλιφ, οὕτω δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ· ἀλλ' ὁ λόγος ἡμῶν ποῦ ἐξέκλινε; ταχέως ἄς παραθέσωμεν μετὰ φρασιν τῆς ἐπιγραφῆς, τὴν ὁποῖαν ὁ Μωσῆς ἔστησεν εἰς τὸν θεόν του Χαμουῦζ διότι τὸν ἐβοήθησε καὶ ἀπέκρουσε τοὺς ἐχθρούς. « Ἐγὼ εἰμι ὁ Μέσας, υἱὸς τοῦ Χαμουῦζχὰδ, βασιλεὺς τῶν Μωαβιτῶν, ἐκ τῆς πόλεως Δαιβών. Ὁ πατήρ μου ἐβασίλευσε τῶν Μωαβιτῶν καὶ ἐγὼ ἐβασίλευσα μετὰ τὸν πατέρα μου, καὶ ἔκτισα τοῦτον τὸν ναὸν τῷ θεῷ

Χαμουῦζ, διότι μὲ ἐλύτρωσεν ἀπὸ τῶν ἐχθρῶν μου, καὶ ἠξίωσέ με νὰ ἴδω δυστυχούντας αὐτούς. Ὁ Ἀμβρί ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ κατεπίεσε τοὺς Μωαβίτας ἐπὶ ἡμέρας μακρὰς, διότι ὁ Χαμουῦζ ὠργίσθη ἐναντίον αὐτῶν· καὶ ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμβρί διαδεξάμενος αὐτὸν καὶ αὐτὸς ὡσαύτως κατεπίεσεν αὐτούς· ἀλλ' ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς ἐμῆς ὁ Χαμουῦζ ἐπέβλεψεν ἐπὶ τοὺς Μωαβίτας καὶ ἐπεσεύφατο αὐτούς, καὶ ὁ Ἰσραὴλ κατεστράφη. » Πῶς νὰ συμβιβάσῃ τις τώρα τὰς νίκας τῆς Γραφῆς καὶ τὰς νίκας τῆς μωαβιτικῆς ἐπιγραφῆς; τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι ὅταν στρατός τις οὐδεμίαν ἤτταν πάθη, δὲν ὑποχωρεῖ αἰφνιδίως, ὁ δὲ ἱερός συγγραφεὺς ἀπέκρυψε σοβαρὰν τινα ἤτταν τῶν ἐπιδρομῶν, οἱ ὁποῖοι διὰ τοῦτο αἰφνιδίως ἀνεχώρησαν· ἄλλως τε καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τοῦ Μέσα (ἐν τῇ γραφῇ Μωσὰ) τρανότερα διακηρύττει τοῦτο εἰς τὰς μεταγενεστέρους γενεάς· ἔπειτα δὲ εἶναι βέβαιον, ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον τοῦτον οὐδέποτε πλέον ἡ γραφὴ εἰς οὐδὲν βιβλίον αὐτῆς ἀναφέρει ἡγεμονίαν τῶν βασιλέων τῶν δέκα φυλῶν ἐπὶ τῶν Μωαβιτῶν, καὶ οὐδαμοῦ οὔτοι πλέον φαίνονται πληρώνοντες τὸν παράδοξον ἐκεῖνον εἰς ἀρνούς καὶ κρινοὺς φόρον· ἐν τέλει δὲ πρέπει νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ὁ Μέσας ἐκτὸς τοῦ ὅτι κακοὺς κακῶς ἀπεδίωξε τοὺς συμμάχους βασιλίσκους, ἀνέκτησε καὶ τὰ ἀρχαῖα σύγγρα τῆς πατρίδος του· διότι ἡ

ἄνω τεθεῖσα ἐπιγραφὴ συνεχίζουσα τὰ κατορθώματα τοῦ Μέσα, ἢ μᾶλλον αὐτὸς ὁ Μέσας ἐν τῇ ἐπιγραφῇ λέγει παρακατιῶν· « Ὁ Ἀμβρί ἐκυρίευσεν τὴν χώραν Μαδεβὰ, καὶ κατόκησεν ἐν αὐτῇ αὐτὸς καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ τεσσαράκοντα ἔτη· ἀλλ' ὁ Χαμουῦζ ἀπέδωκεν αὐτὴν εἰς ἐμέ. Καὶ ἄνθρωποι ἐκ τῆς φυλῆς Γὰδ κατόκησαν ἐν τῇ γῇ Ἀθαρώβ ἀπὸ πολλοῦ, ἀλλ' ἐπολέμησα κατὰ τῆς πόλεως καὶ ἐξεπόρθησα αὐτὴν καὶ ἐφόνησα πάντας τοὺς ἐν αὐτῇ ἀνθρώπους πρὸς ἡδονὴν τοῦ θεοῦ Χαμουῦζ καὶ τοῦ λαοῦ Μωάβ, καὶ ἐγκατέστησα ἐκεῖ ἀνθρώπους μου. Καὶ ὁ Χαμουῦζ λέγει μοι καὶ κελεύει λαθεῖν τὴν πόλιν Νεβὼ ἀπὸ τῶν Ἰσραηλιτῶν, καὶ ἀπῆλθον νυκτὸς καὶ ἐπολέμησα αὐτὴν ἀπὸ πρωΐας μέχρι μεσημβρίας, καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν καὶ κατέσφαξα τοὺς ἐν αὐτῇ ἀνθρώπους, καὶ ἔλαβον τὰ ἱερὰ σκευὴ τοῦ θεοῦ αὐτῶν καὶ διέσυρα αὐτὰ κατὰ γῆς ἐνώπιον τοῦ θεοῦ Χαμουῦζ· καὶ ἔλαβον ἐκ τῶν Μωαβιτῶν διακοσίους ἄνδρας, καὶ ἀπελθὼν ἐπολιόρησα τὴν Ἰαχὰζ καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν καὶ προσέθηκα εἰς τὴν χώραν μου. » Τοιαῦτα λοιπὸν κατορθώματα ἐπραξεν ὁ δραστήριος βασιλεὺς τῶν Μωαβιτῶν Μέσας, τὸν ὁποῖον ἡ Γραφὴ θέλουσα νὰ περιπαίξῃ ὀνομάζει αὐτὸν ὑβριστικῶς ἐπιθέτω Ἀνωκέδ, δηλαδὴ ποιμένα ἢ φύλακα ποιμνίων, καὶ τοιοῦτον τέλος ἔλαβεν ἡ τριπλῆ συμμαχία τῶν βασιλέων· πα-

ράξενοι ἀληθῶς βασιλεῖς, μὴ δυναθέντες τρεῖς αὐτοὶ νὰ καταβάλωσιν ἓνα ὑποταξίως ἢ εἰρημένη ἐπιγραφῇ μνημεῖον πολυτιμότερον, καὶ τιμὴ ὀφείλεται καὶ εὐγνωμοσύνη πάντων τῶν φίλων τῆς ἀληθινῆς ἱστορίας εἰς τὸν εἰρημένον κ. Καννώ, ὅστις διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ φιλομαθείας του κατέστησεν εἰς ἡμᾶς γνωστὰ τὰ ἔργα ἐνὸς ὑπερμάχου τῆς ἐλευθερίας.

(ἔπεται συνέχεια).

ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΥ ΣΑΙΜΠΙΕΡΟΥ

Ἡ ΙΝΔΙΚΗ ΚΑΛΥΒΗ.

(Μετὰ φρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

συνέχεια ἴδ. φύλλ. 16.

Μετὰ τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ὁ παρίας ἔλαβεν ἄδειαν παρὰ τοῦ ξενιζομένου, ὅπως ἀφήσῃ αὐτὸν, ἵνα ἀναπαυθῆ, καὶ ἀπεσύρθῃ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ λίκνου τοῦ παιδιοῦ εἰς παρακείμενον μικρὸν μέρος.

Τὴν ἐπαύριον ἄμα τῇ αὐγῇ ὁ διδάκτωρ ἀφυπνίσθη ἐκ τῆς ὥδης τῶν πτηνῶν τῶν ἐμφωλευόντων ἐν τοῖς κλάδοις τῆς Ἰνδικῆς συκῆς καὶ ἐκ τῶν φωνῶν τοῦ παρίου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ, συμπροσευχομένων ἐπὶ τῇ πρωΐᾳ. Ἠγέρθη ἐλυπήθη δὲ πολὺ, ὅτε τοῦ παρίου καὶ

της γυναικός ανοιγόντων τὴν θύραν, ὅπως εὐχρηθῶσιν αὐτῷ καλὴν τὴν ἡμέραν, διείδεν ὅτι οὐδεμία ἄλλη παρὰ τὴν συζυγικὴν κλίνη εὐρίσκετο ἐν τῇ καλύβῃ καὶ ὅτι εἶχον ἀγρυπνήσαντες ἀμφότεροι καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα, ὅπως ἀφήσωσιν ἐκείνην αὐτῷ. Μετὰ τὸ σελάμιον, ἔσπευσαν ἵνα ἐτοιμάσωσι γεῦμα. Κατὰ τοῦτο τοῦ καιροῦ ἐκεῖνος ἐποίησε γύρον ἐν τῷ κήπῳ. Εὔρε δὲ αὐτὸν, ὡς καὶ τὴν καλύβην, περιεστοιχημένην ὑπὸ ἀφίδων Ἰνδικῆς συκῆς οὕτω συμπεπλεγμένων, ὥστε ἐσχημάτιζον φραγμὸν καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ὀράσεως ἀδιαχώρητον. Μόνον ὑπεράνω τοῦ φυλλώματος οὐτῶν διεκρίνοντο τὰ κόκκινα πτερυγὰ τοῦ βράχου, ὅστις περιεῖχε πᾶσαν τὴν πέριξ κοιλάδα· ἐκεῖθεν δ' ἔρρει μικρὰ πηγὴ ποτίζουσα τὸν ἀτάκτως πεφυτευμένον τοῦτον κήπον, ἐνθα ἦν ἰδεῖν φύρδην μίγδην, πορτοκαλέας, κοκκοφοίνικας, βανανέας καὶ ἄλλα φυτὰ βρίθοντα ἀνθέων τε καὶ καρπῶν. Καὶ αὐτοὶ οἱ κορμοὶ αὐτῶν ἦσαν κεκαλυμμένοι· τὸ βέτελον εἶρπε περὶ τὸν φοίνικα καὶ τὸ πιπερόδενδρον περὶ τὸν ζαχαροκάλαμον· ὁ ἀγρὸς ἐπληροῦτο ἐκ τῶν εὐωδιῶν αὐτῶν. Καίτοι τὰ πλείω τῶν δένδρων ἦσαν ἀκόμη ὑπὸ σκιάν, αἱ πρῶται ἀκτῖνες τῆς ἀνατολῆς ἐφώτιζον ἤδη τὰς κορυφὰς αὐτῶν· ἐωρῶντο δὲ κοιλίβρια περιπτάμενα καὶ ἀκτινοβολοῦντα ὡς βουβινιά τιγὸν καὶ τοπάζια, ἐν ᾧ βεγκαλίδες καὶ

μυριόλαλοι κεκρυμμένοι ὑπὸ τὸ ὑγρὸν φύλλωμα, ἀπετέλουν ἐκ τῶν φωλεῶν αὐτῶν θελκτικὰς συμφωνίας.

Ὁ διδάκτωρ περιεφέρετο ὑπὸ τὰς γοητευτικὰς ἐκείνας σκιάδας πόρρω φιλοσοφικῶν καὶ φιλοδόξων διανοημάτων, ὅτε ὁ παρίας ἔλθων ἐκάλεσεν αὐτὸν εἰς τὸ γεῦμα.

Ὁ κήπος ὑμῶν τερπινότατός ἐστιν, εἶπεν ὁ Ἄγγλος· οὐδεμίαν ἄλλην εὐρίσκω ἔλλειψιν αὐτοῦ, ἢ ὅτι πολὺ μικρὸς ὑπάρχει· ἀνθ' ὑμῶν ἐγὼ ἐμελλον, ἵνα ἐκτείνω αὐτὸν πρὸς τὸ δάσος.

— Αὐθέντα, ἀπεκρίνατο ὁ παρίας, ὁσφ ὀλίγον καταλάβης τόπον, τοσοῦτον ἀσφαλέστερος εἶ. ἐν φύλλον ἀρκεῖ εἰς τὴν φωλεάν τοῦ μυιοτροχίλου. Ταῦτα λέγοντες εἰσῆλθον εἰς τὴν καλύβην, ἐνθα εὔρον τὴν σύζυγον τοῦ παρίου ἐν τινι γωνίᾳ γαλουχοῦσαν τὸ τέκνον· αὕτη δὲ καὶ τούτοις παρέθηκε τὸ γεῦμα. Μετὰ τὸ φαγητὸν, ληφθὲν ἐν σιωπῇ, τοῦ διδάκτορος ἐτοιμαζομένου ἵνα ἀναχωρήσῃ, ὁ Ἰνδὸς εἶπε.

— Ξένε μου, αἱ πεδιάδες εἰσὶν ἀκόμη κάθυδροι ὑπὸ τῆς βροχῆς τῆς νυκτὸς καὶ οἱ δρόμοι ἀδιάβατοι· διέλθετε τὴν ἡμέραν ταύτην μεθ' ἡμῶν.

— Οὐ δύναμαι, εἶπεν ὁ διδάκτωρ· πολλοὺς ἀνθρώπους μετ' ἐμοῦ ἔχω.

— Βλέπω, ἐπανελάθεν ὁ παρίας· σπεύδετε, ἵν' ἀφήσητε τὸν τόπον τῶν βραχυάνων, ὅπως ἐπανεέλθητε εἰς τῶν χριστιανῶν, ὧν ἡ θρησκεία ποιεῖ ζῆν

πάντας τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀδελφούς.

Ὁ διδάκτωρ ἠγέρθη ἀναστενάζων.

Τότε ὁ παρίας ἔνευσε πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, ἥτις τοὺς ὀφθαλμοὺς κάτω νεύουσα καὶ ἄφωνος προσῆν ἐκ τῷ διδάκτωρι κάνιστρον ἀνθέων καὶ καρπῶν. Ὁ παρίας λαλῶν ἀντ' ἐκείνης εἶπε πρὸς τὸν Ἄγγλον,

— Αὐθέντα, σύγγνωτε ἡμῖν ἐπὶ τῇ πτωχίᾳ· ὅπως προσαγάγωμεν καὶ μῦρα κατὰ τὰ Ἰνδικὰ ἔθιμα πρὸς τοὺς ἡμετέρους ξένους, οὔτε ἄμβροσιν ἔχομεν οὔτε ἀλόην, εἰμὴ μόνον ἀνθη καὶ καρπούς· ἀλλ', ἐλπίζω, οὐ καταφρονήσετε τοῦτο τὸ μικρὸν κάνιστρον, διὰ τῶν χειρῶν τῆς ἐμῆς συζύγου πληρωθέν· οὔτε μύκονας περιέχει· οὔτε νεκρολούδα, ἀλλὰ ἰάσμινα, μουγρία καὶ περγαμηνά, εἰκονίζοντα διὰ τῆς διαρκοῦς εὐωδίας τὴν ὀγάπην ἡμῶν, ἧς ἡ ἐνθύμησις παραμενεῖ, καὶ ὅτε μηκέτι ἐπανοφόμεθα ὑμᾶς.

Ὁ διδάκτωρ ἔλαβε τὸ κάνιστρον καὶ εἶπε τῷ παρίᾳ.

— Ἀπορῶ πῶς πλέον εὐγνωμονήσω ἐπὶ τῇ ἡμετέρᾳ φιλοξενίᾳ καὶ πῶς ἐκδηλώσω τὴν τιμὴν, δι' ἧς ἄγω ὑμᾶς· δέξασθε τότε τὸ χρυσοῦν ὀρολόγιον, ἐν τῶν τοῦ Γραχάμου ὄν, τοῦ περιφήμοτέρου ὀρολογοποιοῦ τοῦ Αἰονδίου, ἕπαξ τοῦ ἔτους μόνον κανονίζομενον.

Ὁ παρίας ἀπεκρίνατο.

— Δέσποτα, οὐδεμίαν ἔχομεν ὀρολόγιον ἀνάγκην· ἔχομεν ἐν, ὑπερ κινεῖ-

ται πάντοτε καὶ οὐδέποτε εἰς ἀταξίαν περιπίπτει, ἔστι δ' ὁ ἥλιος.

— Τὸ ἐμὸν ὀρολόγιον σημαίνει τὰς ὥρας, προσέθηκεν ὁ διδάκτωρ.

— Τὰ πτηνὰ ἡμῶν δηλοῦσι ταύτας ἐν ταῖς ὥδαῖς, ἀντεῖπεν ὁ παρίας.

— Τοῦλάχιστον δέχθητε, εἶπεν ὁ καθηγητής, τὰς ἐκ κοραλίων ταινίας ταύτας, ἵνα ποιήσητε περιδέραια διὰ τὴν γυναῖκα καὶ τὸ τέκνον ὑμῶν.

— Ἡ γυνὴ καὶ τὸ τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ παρίας, οὐδέποτε στερήσονται περιδεραίων κοκκίνων, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ κήπῳ φύονται πίσσοι ἀγκόλης.

— Λάβετε λοιπὸν, εἶπεν ὁ διδάκτωρ, τὰ πιστόλια ταῦτα, ὅπως ἀμύνησθε κατὰ τῶν κλεπτῶν ἐν τῇ ἐρημίᾳ ὑμῶν.

— Ἡ πτωχία, εἶπεν ὁ παρίας, ἐστὶ προτείσμα ἀπελαῦνον ἡμῶν τοὺς κλέπτας· ὁ δὲ ἄργυρος, δι' οὗ τὰ ὄπλα ὑμῶν εἰσὶ πεποικιλμένα, ἤρκει ἂν, ὅπως ἐφέλκεται αὐτούς. Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τοῦ προστατεύοντος ἡμᾶς, παρ' οὗ προσδοκῶμεν τὴν ἀνταμοιβὴν ἡμῶν, μὴ μοῦ ἀφαιρέσητε τὴν ἀξίαν τῆς ἐμῆς φιλοξενίας.

— Ἐν τούτοις, ἐπανελάθεν ὁ Ἄγγλος, ἐπεθύμου, ἵνα ἐφυλάττετέ τι πρὸς ἐνθύμησίν μου.

— Καλὰ, ξένε μου, ἀπήντησεν ὁ παρίας, ἐπειδὴ θέλετε τοῦτο, τολμήσω προτείνειν ἀνταλλαγὴν τινα· δότε μοι τὴν ὑμετέραν πίπαν καὶ λάβετε τὴν ἐμὴν· ὅταν καπνίσω διὰ τῆς ὑμετέρας, ἀνα-

μνησθήσομαι, ὅτι πανδέκτης Εὐρωπαῖος οὐκ ἀπηξίωσεν, ἵνα φιλοξενηθῆ ἐν οἰκίᾳ παρίου.

— Εὐθύς ὁ διδάκτωρ ἔδωκεν αὐτῷ τὴν πίπαν, ἐκ χαλκοῦ Ἀγγλικοῦ οὕσαν τὸ λοιπὸν, τὸ δὲ στόμα ἐξ ἠλέκτρον, ἔλαβε δὲ τὴν τοῦ παρίου, ἧς τὸ καπνοδοχεῖον ἦν ἐκ γῆς ἐφθῆς, ὃ δὲ σωλὴν ἐξ Ἰνδοκαλάμου.

Ἀκολούθως ἐκάλεσε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ, οἵτινες εἶχον κατακρυολογήσαντες ἐκ τῆς κακῆς νυκτός, ἦν διήλθον· ἐναγκαλισθεὶς δὲ τὸν παρίαν ἀνέβη εἰς τὸ φορεῖον· ἡ σύζυγος τοῦ παρίου κλαίουσα ἐστάθη ἐπὶ τῆς θύρας τῆς καλύβης, φέρουσα ἐν ἀγκάλαις τὸ τέκνον· ὃ δὲ ἀνὴρ αὐτῆς συνώδευσε τὸν διδάκτορα μέχρι τῆς ἄκρας τοῦ δάσους, πληρῶν αὐτὸν εὐχῶν.

— Ὁ Θεὸς ἀνταμείψαι ὑμᾶς, ἔλεγεν αὐτῷ, διὰ τὴν πρὸς τοὺς δυστυχεῖς ὑμετέραν ἀγαθότητα· εἶθε θυσία αὐτῷ γένωμαι ὑπὲρ ὑμῶν· εἶθε ἐπαναγάγῃ ὑμᾶς αἰσίως εἰς Ἀγγλίαν, τὴν χώραν ἐκείνην τῶν σοφῶν καὶ τῶν φίλων, οἵτινες ζητοῦσι τὴν ἀλήθειαν ἀνὰ πᾶσαν τὴν γῆν πρὸς εὐδαιμονίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ὁ διδάκτωρ ἀπεκρίθη αὐτῷ.

— Διέδραμον τὸ ἡμισυ τῆς σφαίρας, πανταχοῦ δὲ τὴν πλάνην καὶ τὴν διαφωνίαν εἶδον· μόνον δ' ἐν τῇ καλύβῃ ὑμῶν εὔρον τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν εὐτυχίαν. Ταῦτα εἰπόντες διεχωρίσθη

σαν ἀλλήλων δάκρυα χέοντες. Ὁ διδάκτωρ ἀπεμακρύνθη πολὺ ἐν τῇ πεδιάδι· οὐχ' ἤττον δ' ἔβλεπεν ἔτι τὸν παρίαν παρὰ τὸν κορμὸν δένδρου ποιούντα σημεῖα διὰ τῶν χειρῶν, ὅπως εἶπεν αὐτῷ· ὑγίαινε.

Ὁ διδάκτωρ ἐπανελθὼν εἰς Καλκοῦταν ἀπεβιβάσθη κατευθυνόμενος εἰς Κανδερναγόρην, ὅθεν ἀνεπέτασεν ἰστία πρὸς τὴν Ἀγγλίαν. Ἀφικόμενος εἰς Λονδῖνον ἐνεχείρισε τὰ ἐννεμήκοντα δεμάτια τῶν χειρογράφων αὐτοῦ πρὸς τὸν πρόεδρον τῆς βασιλικῆς ἐταιρίας, ὅστις κατέθηκεν αὐτὰ εἰς τὸ Βρετανικὸν μουσεῖον, ὅπου οἱ σοφοὶ καὶ οἱ δημοσιογράφοι ἔτι σήμερον ἐνασχολοῦνται ποιούμενοι αὐτῶν μεταφράσεις, ἐπαίνους, διατριβάς, ἐπικρίσεις, καὶ σατύρας. Αὐτὸς δὲ ὁ διδάκτωρ ἐφύλαξε δι' ἑαυτὸν τὰς τρεῖς περὶ τῆς ἀληθείας ἀπαντήσεις τοῦ παρίου, ἐκάπνιζε πολλάκις διὰ τῆς πίπας ἐκείνου καὶ ὅταν ἡρώτων αὐτὸν περὶ τοῦ ὅτι εἶχε μαθῶν χρησιμον κατὰ τὰς περιηγήσεις, ἀπεκρίνετο·

Πρέπει ἵνα ζητῶμεν τὴν ἀλήθειαν μετὰ καρδίας καθαρᾶς,

Ἐν μόνῃ τῇ φύσει εὐρίσκομεν αὐτήν,

Πρὸς μόνους τοὺς ἀγαθοὺς ὀφείλομεν αὐτήν λέγειν.

Εἰς ταῦτα δὲ προσέθετε:

Μόνον μετὰ χρηστῆς γυναικὸς εὐτυχῆς ὁ ἄνθρωπος γίνεται.

Ἐν Τραπεζοῦντι, 15 Μαΐου 1879.

TR. L. ΣΙΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ.

Ο ΚΛΕΙΘΡΟΠΟΙΟΣ ΤΗΣ

ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑΣ

Ἐν τῇ εὐτυχεῖ χώρᾳ τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἧτις ὑπερέβη πλέον κατὰ τὴν πρόοδον καὶ τὴν εὐπορίαν καὶ αὐτὰς τὰς μάλιστα πεπολιτισμένας ἐν Εὐρώπῃ χώρας, ἔζη πρό τινος χρόνου ἐν Φιλαδελφείᾳ κλειθροποῖος ὀνομαζόμενος Σπάρης, ἀνὴρ ἄσημος μὲν, ἀλλ' ὑπὸ ἐξόχων πεπρωκισμένος προτερημάτων. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ ἀποτελουμένη ἐξ αὐτοῦ, τῆς καλῆς συζύγου του, τοῦ δεκαπένταετοῦς υἱοῦ του Ἰωάννου καὶ τῶν δύο θυγατέρων του, πρὸς τοῦτοις δὲ τὸ εἰσόγειον πάτωμά του, τὸ μικρὸν ἐργαστήριόν του, ἐν τῷ ὀπίῳ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν εἰργάζετο καὶ οἱ ἀγαπητοὶ του γείτονες, ταῦτα ἦσαν τὰ μόνον ἀντικείμενα τῆς ἀγάπης τοῦ ἡσύχου ἐκείνου ἀνδρός, οὐδὲ ἔστερξέ ποτε οὐδενὸς τούτων νὰ ἀποχωρισθῆ, εἰ καὶ σπουδαία πρὸς τοῦτο περίστασις ἐδόθη. Διότι κατορθώσας ποτὲ διὰ τῆς μεγάλῃς εὐφυΐας καὶ τῆς περὶ τὴν τέχνην ἐμπειρίας του νὰ κατασκευάσῃ κιθῶτιον μετ' ἐλατηρίου πρωτοφανοῦς καὶ τεχνικωτάτης κατασκευῆς οὐ μόνον ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι τῇ Φιλαδελφείᾳ ἐπηνέθη καὶ ὑπὸ τῆς δημοσιογραφίας ἐφημίσθη ἐν τῷ βιομηχανικῷ κόσμῳ, ἀλλὰ καὶ ὑπὸ σπουδαίου ἐν Νέα Ἰόρκῃ βιομηχανικοῦ καταστήματος προσεκλήθη, ὅπως καθέξῃ ἐν αὐτῷ τὴν

προσῆκουσαν αὐτῷ θέσιν. Ἡρνήθη ὁμοῦς ὁ φιλήσυχος ἐκεῖνος ἀνὴρ διὰ τὸν λόγον, ὃν ἄρτι ἐξεθήκαμεν, καὶ διὰ τὸν ἐξῆς ὅτι ὁ Σπάρης ὢν μᾶλλον καλλιτέχνης ἢ τεχνίτης εἶχε τὴν ἀξιοθαύμαστον καλλιτεχνικὴν ἐκείνην ἰδιοτροπίαν ἧτις παρατηρεῖται παρ' ἅπασιν τοῖς ὁμοίοις αὐτῷ, νὰ προτιμᾷ δηλ. καὶ νὰ εὐχαριστῆται ἐν τῇ πενίᾳ ζῶν ἀνεξάρτητος μᾶλλον ἢ νὰ ἐξαρτᾶται παρ' ἄλλων ζῶν ἐν τῇ τύρβῃ τοῦ κοινωνικοῦ βίου· διὰ δὲ ταῦτα κατ' ὀλίγον ἐλησμονήθη τοῦλάχιστον ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Ἡμέραν τινὰ γέρων ἔμπορος τῆς Φιλαδελφείας ἀπολέσας τὴν κλεῖδα τοῦ χρηματοκιθωτίου του καὶ μὴ εὐρίσκων αὐτὸ, καίτοι ἔσπευδεν ὡς μέλλον νὰ ἐξαργυρώσῃ πολλὰ συναλλάγματα, ἠναγκάσθη ἐπὶ τέλος νὰ προσκαλέσῃ κλειθροποιὸν ὅστις ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν προσπαθήσας καὶ μὴ δυνηθεὶς νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ κιθωτίου ὠμολόγησεν ἐπὶ τέλος τὴν ἀδυναμίαν του εἰς τὸν ἀνυπομόνως περιμένοντα ἔμπορον. Ὅτε δὲ οὗτος θυμωθεὶς ἐπέπληττεν αὐτὸν ὡς ἀνίκανον. — Σᾶς λέγω, εἶπε μετὰ σταθερότητος ὁ ἐργάτης, ὅτι οὐδεὶς ἐν Φιλαδελφείᾳ θέλει κατορθώσῃ νὰ ἀνοίξῃ τὸ χρηματοκιθωτίόν σας. — Ἐξαιρουμένου ἴσως ἐνός· προσέθηκε ἐν σιγῇ, ὡσεὶ πρὸς ἑαυτὸν ἀποτεινόμενος. — Τίς λοιπὸν οὗτος ὁ εἷς; ἠρώτησεν ὁ ἔμπορος. — Ὀνομάζεται Σπάρης, ἀπήνησεν ὁ τεχνίτης καὶ κατ-

οικεῖ ἐν τῷ ἀριθμῷ 15 τῆς ὁδοῦ ἀγορᾶς.

Ὁ Στρούττιμαν (οὕτως ὠνομάζετο ὁ ἔμπορος) σπεύσας ἀμέσως ἀπέστειλεν ἓνα τῶν ὑπαλλήλων του· μετ' ὀλίγον δὲ παρουσιάσθη ὁ Σπάρης μετὰ τοῦ υἱοῦ του Ἰωάννη, ἀφ' οὗ οὐδέποτε ἐχωρίζετο, καὶ προσπαθῆσας ἄνευ ἀποτελέσματος ἐπὶ τινα λεπτά. — Λαμπρότατον κλειθρον, εἶπε, Κύριε Στρούττιμαν! ἄξιός δὲ ὄντως ὁ κατασκευάσας αὐτό· καὶ πολὺ περιεργός εἰμι νὰ ἐξετάσω τὴν ἐσωτερικὴν κατασκευὴν του, φοβοῦμαι ὅμως ὅτι δὲν θέλω κατορθώσαι νὰ τὸ ἀνοίξω. — Λοιπὸν καὶ σύ! εἶπε τότε μετ' ἀπελπισίας ὁ γέρον καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ θυμῷ αὐτοῦ ἤρχισεν νὰ ὀμιλῇ ἀποτόμως πρὸς τὸν Σπάρην, ὁ Ἰωάννης ὑπὸ τῆς ζωηρότητος αὐτοῦ ὑποκινούμενος λαμβάνει τὴν χεῖρα τοῦ πατρὸς καὶ τὸν παρακινῇ νὰ ἀναχωρήσωσιν. — Πρὸς Θεοῦ μὴ ἀναχωρήσητε, εἶπε τότε ὁ ἔμπορος καὶ ὑποσχέθη πρὸς τὸν Σπάρην 5 δολλάρια (σχεδὸν μίαν ὀθ. λίραν), ἂν κατάρθου νὰ ἀνοίξῃ τὸ κιβώτιον. Ὁ Σπάρης τότε ὑπὸ τῆς δυσχερείας τοῦ ἔργου καὶ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ ἐρευνᾷ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ κλειθροῦ κινούμενος μᾶλλον ἢ ὑπὲρ τῆς ὑποσχέσεως τῶν 5 δολλαρίων, ἐπελάβετο πάλιν τοῦ ἔργου καὶ πρῶτον μὲν ἀρκούντως σκεφθεὶς, ἔπειτα δὲ ἡρέμα ἐνεργήσας κατάρθωσεν ἐπὶ τέλους τὸ ποθοῦμενον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ὅτε ἐτοιμάσθησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν, ὁ

Στρούττιμαν δὲν τοὺς ἔδωκεν εἰμὴ ἐν μόνον δολλάριον, — Μοὶ εἴχετε ὑποσχεθῆ πέντε, εἶπε μετ' ἠπιότητος ὁ Σπάρης. Πέντε δολλάρια! μήπως ἔχασες τὸν νοῦν σου; οὐδέποτε ἔδοσέ τις πλέον τοῦ ἡμίσεος δολλαρίου ἀντί τοσοῦτον μικρᾶς ἐργασίας· πρέπει δὲ νὰ θεωρήσῃς τὸν ἑαυτὸν σου πολὺ εὐτυχεῖ, διότι, ὅτι οὐδέποτε ἐκέρδισας ἐπὶ ὀλόκληρον ἴσως ἡμέραν, ἥδη κερδοῖς ἐν διαστήματι ἡμισείας ὥρας. Λάβε λοιπὸν τὸ δολλάριον τοῦτο καὶ ἐξέλθε.

Ἄλλ' ὁ ζωηρὸς Ἰωάννης ὑπὸ δικαίας ἀγανακτήσεως καταληφθεὶς. — Ὁ πατήρ μου, εἶπε, τότε μόνον θέλει ἐξέλθει ἐντεύθεν, ὅτε θὰ τῷ δόσῃς τὰ πέντε δολλάρια. — Ὡ τὸν αὐθάδη ἐκράυγασε τότε ἐκεῖνος καὶ ἐσήμανε προσκαλῶν τοὺς ὑπηρέτας του. — Λοιπὸν ἄνοιξον τὸ κιβώτιον μόνος σου, εἶπεν ὁ Ἰωάννης κλείσας μετ' ὀρμῆς τὴν θύραν αὐτοῦ καὶ ἐπανενεγκὼν αὐτὸ εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν. Ὁ δὲ Στρούττιμαν ὠχριάσας ἀπὸ τοῦ πολλοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ἀπελπισίας προθύμως ἤθελεν ἐφορμήσει ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸν πνίξει, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἡ τετάρτη μετὰ μεσημβρίαν ὥρα ἐπλησίαζεν, καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἐξαργυρώσῃ δύο συναλλάγματα, καὶ σκεπτόμενος ὅτι ἀναβάλλων τὴν ἐξαργυρώσιν τούτων οὐ μόνον μεγάλην ζημίαν ἤθελεν ὑποστῆ διὰ τοὺς βαρεῖς τόκους, ἀλλὰ καὶ διέτρεχε κίνδυνον, ὡς στερούμενος ἤδη

πρὸ πολλοῦ τῆς ἐμπορικῆς ἀξιοπιστίας καὶ ὑπολήψεως, δίδων τόπῳ τῆ ὀργῆ.— Θὰ σοὶ δώσω εἶπε τὰ πέντε δολλάρια ἄνοιξον λοιπὸν. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ πατήρ ἐστρέφετο πάλιν πρὸς τὸ κιβώτιον, ὁ Ἰωάννης σταματήσας αὐτόν, — Πρῶτον τὰ δολλάρια, εἶπεν. — Αὐθάδες παιδίον, εἶπε τότε ὁ ἔμπορος, θὰ σοὶ δείξω ἐγὼ πῶς ὀμιλοῦν, ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου· καὶ ἐξαγαγὼν πέντε δολλάρια ἐνεχείρισεν αὐτὰ εἰς τὸν Σπάρην, ὅστις γνωρίζων ἤδη τὴν κατασκευὴν τοῦ κλειθροῦ ἀμέσως ἤνοιξεν αὐτό· λαβὼν δὲ τότε τὸν υἱὸν του καὶ ἐξερχόμενος, — Εἶναι καλόν, νομίζω, εἶπε πρὸς τὸν ἔμπορον νὰ μὴ ἀποταθῆτε εἰς τὰ δικαστήρια, διότι ὑμεῖς μᾶλλον θέλετε προσβλήθῃ, καὶ ἀπῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν οἴκου ὁ Ἰωάννης ἐπεπλήχθη ὀλίγον ὑπὸ τῆς μητρὸς.

II

Ἐν ἔτος μετὰ ταῦτα ἑκατὸν χιλιάδες δολλάρια ἐκλάπησαν ἐκ τῆς τραπεζῆς τῆς Φιλαδελφείας, καὶ συνέλαβον μὲν πολλοὺς ὑπόπτους, ἀλλ' ἐλλειπουσῶν τῶν ἀπαιτουμένων ἀποδείξεων ἠναγκάσθησαν νὰ τοὺς ἀπολύσωσιν. Ὁλίγας λοιπὸν ἡμέρας μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦτο τέσσαρες ἀστυνομικοὶ κλητῆρες εἰσελθόντες εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Σπάρη παρουσιάξουσιν αὐτῷ ἔνταλμα κατ' οἶκον ἐρεύνης καὶ ἐπὶ τρεῖς ὄλας ὥρας ἀνιχνεύουσι λεπτομερέστατα καὶ τὸ ἐργαστήριον καὶ τὰ δωμάτια καὶ τὰς

κλῖνας καὶ τὰς σκευothήκας καὶ πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ, μὴ εὐρόντες ὅμως οὐδὲν συγχαίρουσι τὸν ἀποροῦντα διὰ τὰ γινόμενα Σπάρην καὶ ἀνακοινοῦσιν ἐπὶ τέλους αὐτῷ τὸ πρᾶγμα λέγοντες ὅτι ὑποψία εἶχον ἐγερθῆ κατ' αὐτοῦ ὡς κλέψαντος δῆθεν τὰς ἑκατὸν χιλιάδας δολλάρια. — Ὑποψία κατ' ἐμοῦ ὡς κλέπτου! ἔλεγε μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ὁ ἐξαίρετος, ὁ ἀθῶος ἐκεῖνος ἀνήρ· τὰ δὲ δάκρυα ποταμῶν ἔρρεον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἀλλὰ καὶ ἅπαντα ἐν γένει ἡ οἰκογένεια δικαίως ἐλυπεῖτο καὶ ἠγανάκτει, ἰδίᾳ δὲ ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐκ τῶν γειτόνων δὲ πολλοὶ ἰδόντες καὶ μαθόντες τὰ γινόμενα δυσανασχέτησαν διὰ τὴν σκληρὰν προσβολὴν τοσοῦτον χρηστῆς οἰκογενείας.

Τὴν ὁ' ἐπαύριον ὁ Σπάρης καὶ ἐξ αἰκείας περιεργείας καὶ ὑπὸ ἄλλων παρακινήσει μετέβη ὅπως πληροφορηθῆ λεπτομερέστερον περὶ τοῦ πράγματος, ἐπιστρέφων δὲ ἰδοὺ τί διηγήθη εἰς τὴν ἀνήσυχον οἰκογένειάν του καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους γείτονας. Ὁ κακὸς ἐκεῖνος καὶ φιλάργυρος γέρον ἔμπορος Στρούττιμαν ἀποχωρῶν τοῦ ἐμπορίου ἐπώλησε τὸ κιβώτιον αὐτοῦ εἰς τὴν Τράπεζαν· ἀμέσως λοιπὸν μετὰ τὴν γενομένην κλοπὴν, ἐπειδὴ ἡ κλεῖς τοῦ κιβωτίου ἦτα παρὰ τῷ ταμίᾳ καὶ δὲν εἶχεν ἀπολεσθῆ, ὁ διευθυντῆς τῆς Τραπεζῆς μετὰ τὰς παρὰ τῷ Στρούττιμαν ἠρώτησεν αὐτόν, μήπως ἔχων δευτέραν κλεῖδα τοῦ

κιθωτίου ἀπώλεσεν αὐτὴν καὶ τοιοῦτο-
τρόπως ὁ εὐρῶν προέβη εἰς τὸ κακούρ-
γημα. Ὁ Στρούττιμαν τότε ἀπήντησεν
ὅτι δευτέραν μὲν κλεῖδα δὲν εἶχεν,
ἦτο ὁμῶς σχεδὸν βέβαιος ὅτι ὁ κλε-
πτὴς ἦτο ὁ κλειθροποιὸς Σπάρης, διότι
μόνος ἐκεῖνος ἐν τῇ Φιλαδελφείᾳ ἠδύ-
νατο νὰ ἀνοίξῃ ἄνευ κλειδὸς τὸ κιθώ-
τιον· πρὸς ὑποστήριξιν δὲ τῶν λεγομέ-
νων του διηγήθη αὐτῷ τὰ πρὸ ἔτους συμ-
βάν· καὶ ἐν γένει διὰ τὴν κακίαν του
καὶ τὴν πρὸς τὸν Σπάρην καὶ τὸ τέκνον
του ἔχθραν ἀνέπτυξε πᾶσαν αὐτοῦ τὴν
ῥητορείαν ὅπως πείσῃ τὸν διευθυντήν.
Ἄλλ' ἐπειδὴ ἄπασαι αἱ περὶ τοῦ βίου
καὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Σπάρη παρ' ἀ-
ξιοπίστων ἀνδρῶν ληφθεῖσαι πληροφο-
φορίαι ἐμαρτύρουν περὶ τῆς ἀθωότητος
αὐτοῦ ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς τὰς
μὲν πρώτας ἡμέρας διέλυσε πᾶσας τὰς
πρὸς αὐτὸν ὑποφίας του, ἀφοῦ ὁμῶς οὐ-
δεὶς ἀνεκαλύπτετο ὡς ἔνοχος, ἐνήργη-
σεν ἐπὶ τέλους, εἶπε περαιῶν τὴν διή-
γησίν του ὁ Σπάρης, καὶ τὴν παρ' ἡμῖν
κατ' οἶκον ἔρευναν, ἧτις ὁμῶς εὐτυχῶς
καὶ πρὸς αἴσχος τοῦ Στρούττιμαν συν-
ετέλεσεν εἰς τὸ νὰ ἀποδείξῃ μᾶλλον τὴν
ἀθωότητα ἡμῶν.

Ἡ διήγησις αὕτη καίτοι κατ' ἀρχὰς
διήγειρε πάλιν τὴν δικαίαν ἀγανάκτη-
σιν τῶν ἀκουόντων, ἐπὶ τέλους ὁμῶς
ἅπαντες καθησυχάσθησαν διὰ τὸ ἀποτέ-
λεσμα καὶ τὸ πρᾶγμα εἶχε σχεδὸν
λησμονηθῆ, ὅτε αἴφνης ἡμέραν τινα εἰς-

ερχόμενος ὁ διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς
παρὰ τῷ Σπάρῃ προσκαλεῖ αὐτὸν κατ'
ἰδίαν λέγων ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῷ ὀμι-
λήσῃ ὀλίγον. Ὁ δυστυχὴς Σπάρης ὑ-
ποψιασθεὶς ἀμέσως — Δύνασθε εἶπε, κύ-
ριε, νὰ μοὶ εἴπητε ὅ,τι θέλετε καὶ πα-
ρούσης τῆς οἰκογενείας μου, διότι οὐδέ-
ποτε οὐδὲν ἔκρυψα ἀπ' αὐτῆς. Τότε λοι-
πὸν ὁ διευθυντὴς τετραγαμμένος ἤρχισε
νὰ ὀμιλῇ τοσοῦτον συγκεχυμένως, ὥστε
μόλις μετὰ πολλὰ ἐνόησεν ὁ Σπάρης
τοὺς λόγους του, ὧν ἡ περίληψις τοιά-
δε: α Βίμι βέβαιος ὅτι εἰσθε ἀγαθώτα-
τος καὶ τιμιώτατος ἄνθρωπος· ἂν ὁμῶς
κατὰ τύχην, καίτοι τὸ πρᾶγμα εἶναι
ἀπίθανον, ἔχητε τὰς ἑκατὸν χιλιάδας
δολλάρια ἠδυνάμεθα νὰ συμβιβασθῶμεν
ἄνευ δυσαρέστων ὑποθέσεων, ἀρκεῖ μόνον
νὰ μοὶ ἀποδόσῃτε προθύμως μέγα
μέρος τοῦ ποσοῦ τούτου». Μόλις ἐγνώ-
σθη καλῶς ἡ ἔννοια τῶν σπαραξικαρ-
δίων τούτων λόγων, ὁ Ἰωάννης ὄρμᾳ
ἐκ τοῦ μέρους ἔνθα εἰργάζετο ἀκούων καὶ
πρὶν ἢ ὁ πατήρ προφθάσῃ ὅπως τὸν ἐμ-
ποδίσῃ, λαμβάνει τὸν διευθυντὴν ἀπὸ τοῦ
ἐνδύματος καὶ ὠθήσας πρὸς τὰ ἔκτος
κλείει ἐπ' αὐτοῦ τὴν θύραν. Ἡ πρᾶξις ὁ-
μῶς αὕτη δυστυχῶς ἐπήρξησε τὰ δυσ-
τυχήματα· διότι ὁ διευθυντὴς τῆς Τρα-
πέζης τὰ μάλιστα ἰσχυρῶν παρὰ τοῖς
δικασταῖς ἐνήργησεν οὕτως, ὥστε τὴν ἀ-
μέσως ἐπομένῃ ἡμέρᾳ ὁ Σπάρης εὐ-
ρίσκετο ἐν τῇ φυλακῇ, ὡς κλέπτῃς τῶν
ἀπολεσθέντων χρημάτων· ἀφοῦ δὲ ἐπὶ

τρεις ἄλλας ἐβδομάδας διέμεινεν ἐν αὐτῇ
παραουσίασθῃ ἐπὶ τέλους ὅπως δικασθῇ.

(ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Φαινόμενον ἐκτάκτου εὐσαρκίας εἴλκυσε
πρὸ τινος τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῷ τῆς
Μασσαλίας. Ἦτο νεανίας τις, Οὐγγρικῆς
καταγωγῆς, εἰκοσαετῆς περίπου, μὲ συμ-
παθῆ φυσιογνωμίαν πλὴν ἐκτάκτου εὐ-
σαρκίας. Ὁ κολοσσός, αὐτός ὅστις ἐ-
χρηιάζετο δύο κατέκλας διὰ νὰ καθίσῃ,
δὲν ἐμπιστευέτο ἑαυτὸν εἰς τὴν στερεότη-
τα συνήθους κλίνης καὶ κατεκλίνετο χα-
μαὶ ζυγίζων 312 χιλιόγραμμα (166
ὀκάδες), τὸ δὲ ἀνάστημά του ὑπερέβαινε
τοὺς ἑξ πόδας. Διὰ νὰ μεταβῇ ἐκ Δυῶνος
εἰς Μασσαλίαν ἠναγκάσθη νὰ εἰσέλθῃ
ἐντὸς φορτηγοῦ ἀμάξης, τῶν θυρῶν τῶν
κοινῶν ἀμαξῶν οὐσῶν ξένων δι' αὐτόν,
τῆς δὲ πρώτης ἀμάξης ἧς ἐπέβη διὰ νὰ
μεταβῇ ἐκ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ
εἰς τὴν πόλιν ἐθραύσθησαν πάντα τὰ ἐ-
λατήρια, ὥστε οὐδεὶς ἕτερος ἀμαξηλάτης
ἠθέλησε νὰ δεχθῇ αὐτόν. Ὡς εἰκὸς προσ-
τίθησιν ὁ ἐπιστέλλων, ἡ περιέργεια ἐ-
κορυφώθη τόσο, ὥστε πάντες οἱ ἐν τοῖς
ξενοδοχείοις, ταῖς πλατείαις καὶ ταῖς ὁ-
δοῖς συνωθοῦντο περὶ αὐτόν, ἵνα κάλλιον
ἴδωσι τὸ ἔκτακτον τοῦτο φαινόμενον.

* *

Ὁ Ε. νέος τοῦ καλοῦ κόσμου ἐπρό-
κειτο νὰ νυμφευθῇ. Ὁ θεῖός του γέρον
πλούσιος τῷ ἔδιδε 200000 φράγκα προῖ-
κα, ἀλλ' ὁ ἀνεψιὸς ἤθελε 400,000).

Ὁ ἀνεψιὸς ἐπέμενεν, ὁ θεῖος δὲν τὸν ἤ-
κουεν.

— Ἐλα, θεῖέ μου τῷ λέγει ὁ κληρο-
νόμος ἀνεψιός, μὲ φωνὴν συγκεκινημένην,
δός μου τὰς 400,000 καὶ μὴ μὲ ἀναγ-
κάξεις νὰ εὐχῶμαι τὸν θάνατόν σου διὰ
200 παλαιοχιλιάδες φράγκα.

* *

Ὁ κ. Δ. εἶχε μάγειρον ἀξιόλογον.
πλὴν πρὸ ἐνὸς ἔτους ἀφήσας τὴν μα-
γειρικὴν ὑπηρεσίαν μετέβη εἰς Μικρα-
σίαν. Ὁ κύριος μετέβη καὶ οὗτος εἰς
Μικρασίαν πρὸ ἐνὸς μηνὸς διὰ τινα ὑ-
πόθεσιν. Ἐκεῖ εἰς τὴν κωμόπολιν Σ. συν-
αντᾷ τὸν πρῶτον μάγειρόν του ὅστις ὁ-
μῶς ὡς ἐκ τῆς ἀξιολόγου ἐνδυμασίας
του καὶ τοῦ σεβαστοῦ ἥθους του κατήν-
τησε σχεδὸν ἀγνώριστος.

— Τί κάμνεις κύρ Θανάση; τὸν ἐ-
ρωτᾷ ὁ κύριος, πῶς ἐδῶ;

— Καλὰ ἀφεντικὸ, ἅ! εἶμαι καλὰ,
εἶμαι καλῆτερα ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

— Καὶ τί κάμνεις ἐδῶ;

— Τὸν ἰατρόν.

— Βρὲ ἀθεόφοβε τὸν ἰατρόν;

— Καὶ διατί ὄχι ἀφεντικὸ; Ὅταν
ἤμην μάγειρός σου καὶ ἔκαμνα κανένα
λάθος αὐτὸ ἐφανερώνετο ἀμέσως εἰς τὸ

τραπέζι, τώρα ἂν κάμνω κανένα λάθος αὐτὸ κρύβεται βαθειὰ εἰς τὴν γῆν.

* *

Ὁ φαρμακοποιὸς κ. Α. ἤρθετο πολὺ νὰ ἀστειεύεται μετὰ τοῦ ἱερομονάχου

— Δὲν μὲ λέγετε γέροντά μου, τὸν ἔλεγε διὰ τί κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν πατριαρχῶν οἱ ἄνθρωποι ἔζων ἐπὶ τόσον μακρὸν χρόνον;

— Διότι τότε, κύριέ μου, δὲν ὑπῆρχον φάρμακα.

* *

Μία ἀρράβων. Ὁ ἐν Ῥώμῃ κ. Γ. εἶχεν ἀρράβωνιασθῆ τὴν δεσποινίδα Λ. νέαν ὀλίγον . . . ἑλαφρὰν.

— Συναντῶν καθ' ὁδὸν τὸν φίλον του κ. Μυρικήιον.

— Αἶ πῶς σεῦ ἐφάνη, φίλε, ὁ ἀρράβων μου.

— Τί ἐννοεῖτε ἐρωτῶντές με;

— Πιστεύετε ὅτι θὰ γίνω εὐδαίμων μετὰ τῆς δεσποινίδος Μ. ἦν σεῖς γιωρίζετε;

— Αὐτὸ, φίλε μου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰς περιστάσεις.

— Ἀπὸ τὰς περιστάσεις . . . τί ἐννοεῖτε μὲ τὰς «περιστάσεις».

— Ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ πρώτου ἐραστοῦ τὸν ὁποῖον θὰ κάμη.

— Τὴν ἐπιούσαν ὁ ἀρράβων διελύθη.

* *

Ἐν τινι αἰθούσῃ, λόγος ἐγένετο περὶ τινος καθ' ὑπερβολὴν φλυαροῦ καὶ ἀδιακρίτου κυρίας.

Μία φίλη αὐτῆς ἐπειράθη νὰ ὑπερασπισθῆ αὐτήν.

— Σὰς βεβαιῶ, λέγει αὐτῆ, ὅτι πλανᾶσθε, εἴ-αι μὲν ὀλίγον παλαβή . . .

— Ἄ! παλαβή . . . παρατηρεῖ ἄλλη.

— ὦ, αὐτὸ εἶναι βέβαιον, ἀληθῶς εἶναι ὅτι δὲν ἐννοεῖ ὅ,τι λέγει. Ὅτι τῆς ἐμβαίνει ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ ἐξέρχεται

— Ἀπὸ τὸ στόμα; ἐρωτᾷ ἄλλη.

* *

Ἡ Ἑλ. ἐφ' ὅσον αὐξάνει κατὰ τὸ ἀνάστημα ἐπὶ τοσοῦτον καὶ προοδεύει καὶ κατὰ τὴν αὐθάδειαν πρὸ τινος ἐν τῷ σχολείῳ ἐτιμωρήθη παρὰ τῆς διδασκαλίσσης ἣτις εἶπε ποτὲ πρὸς αὐτήν.

— Δὲν θὰ σωφρονισθῆς; τὴν Πέμπτην σοῦ ἔβαλα εἰς τὸ κεφάλι τὸ σκουφὸν τοῦ γαιῶδρου.

— Καὶ τὸ κεφάλι σας πόσον, ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ ἐκρῶσεν!

Ἄπαντᾷ τὸ αὐθάδες κοράσιον.

* *

Τὸ ζήτημα περὶ τῆς συζυγικῆς τρυφερότητος τῶν γυναικῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν, ζήτημα τόσον συνεχῶς ἀναρριπιζόμενον ἐν ταῖς συνκναστροφαῖς τῆς ἐσπέρας.

Ὁ κ. Β. ἰσχυρίζετο ὅτι ἡ γυνὴ στερεῖται πάσης συζυγικῆς στοργῆς, ἀλλ' ὁ κ. Δ. ἀνθίστατο.

— Δύνασθε νὰ μὴ εἴπητε, λέγει ὁ κ. Α. πόσοι ἐν τῷ τάφῳ ἄνδρες ἀποσπῶσι δάκρυα τῶν χηρῶν αὐτῶν.

— Μάλιστα, ἀπαντᾷ ὁ κ. Δ. . . .

— Πόσοι;

— Ὅσαι ἐν τῷ τάφῳ γυναικες κυρίαι ἀποσπῶσι δάκρυα τῶν χηρευσάντων συζύγων τῶν.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν περὶ τὴν 7ην ὥραν τουρκιστὶ συνήλθεν ἡ ἀντιπροσωπεῖα τῆς κοινότητος ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει, ὡς ἐγράφομεν ἐν τῷ προηγούμενῳ ἡμῶν φύλλῳ, ὅπως συσκεφθῆ καὶ ἀποφασίσῃ καὶ δώσῃ ὀριτικὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς οἰκοδομήσεως προσοδοφόρων κτημάτων ἐπὶ τοῦ χώρου τῶν ἐθνικῶν παρεκκλησιῶν καὶ περὶ μὲν τοῦ παρεκκλησίου τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου ἀπεφασίσθη κατ' αἵτησιν τῆς συνοικίας τῆς ἁγίας Μαρίνης, εἰς ἣν ἀνήκει τὸ παρεκκλήσιον τοῦτο, ὅπως ἀνεγερθῆ αὐτόθι προσοδοφόρον κτήμα διὰ τῶν χρημάτων τῆς συνοικίας ταύτης καὶ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ οἰκοδομήματος ἀφιερωθῆ τοῦτο εἰς τὰ Ἐκπαιδευτήρια τῆς πόλεως καὶ χροσοῖς γράμμασιν ἀναγραφῆ τοῦτο ἐπὶ τοῦ

οἰκοδομήματις, ἐπὶ τῷ ὄρῳ νὰ εἰσπραχθῶσιν ὑπὸ τῆς κοιότητος τὰ καθυστερούμενα δ' ὁμολόγων χρήματα τῆς συνοικίας ταύτης. Περὶ δὲ τοῦ παρεκκλησίου τῆς ἁγίας Τριάδος ἐλήρθη ἀπόφασις ὅπως ἐκλεχθῆ ὑπὸ τῶν δύο συμβουλιῶν τῆς κοινότητος, τοῦ τε τῶν σχολείων καὶ τῆς δημογεροντίας πληρεξούσιος ἐπιτροπῆ, ἣτις θέλει ἀναλάβει τὴν φροντίδα τῆς ἐξευρέσεως χρημάτων διὰ τὴν ἀνεγερσιν ἐπὶ τοῦ χώρου τούτου προσοδοφόρου κτήματος καὶ θέλει ἐπιστατήσῃ εἰς τὴν οἰκοδομήσιν αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀποπερατώσεως περὶ εὐρέσεως χρημάτων προκειμένου τὸ καθ' ἡμᾶς νομίζομεν ὑπὲρ τοῦ ἔργου τούτου κάλλιστα ἡδύνατο νὰ διατεθῆ τὸ ἐναποταμιευθὲν ἐκ τοῦ νεκροταφείου χρηματικὸν ποσόν, ἀποροῦμεν δὲ τῇ ἀληθείᾳ πῶς οὐδεὶς περὶ τούτου ἐγένετο λόγος, καὶ νὰ συμπληρωθῆ τὸ ἀπαιτούμενον πρὸς οἰκοδομὴν κεφάλαιον διὰ συνεισφορᾶς, εἰς ἣν ἕκαστος πολίτης μετὰ προθυμίας νομίζομεν ἤθελε καταβάλλει τὸν ὀβολὸν αὐτοῦ καὶ διὰ προενοικιάσεως τῶν μελλόντων νὰ ἀνεγερθῶσι καταστημάτων, ἀφοῦ πολλοὶ ἤθελον εὐρεθῆ ἕνεκα τῆς κεντρικῆς αὐτῶν θέσεως ζητοῦντες νὰ προενοικιάσωσιν ἐκ τῶν προτέρων τὰ καταστήματα ταῦτα οὕτω νομίζομεν τὸ ἔργον αἰσίως δύναται νὰ ἀποπερατωθῆ χωρὶς νὰ ἀναγκασθῶμεν νὰ καταφύγωμεν εἰς τὴν συν-

ομολόγησιν δυνείου ἔστω καὶ ἐπὶ ἐπωφε-
λεστάτοις ὅροις ἢ τοῦλάχιστον τὸ χρη-
ματικὸν ποσὸν, ὅπερ ἐξ ἀνάγκης ἤθε-
λε συνομολογηθῆ πρὸς ἀποπεράτω-
σιν τοῦ οἰκοδομήματος νὰ ἴηαι ἐπὶ
τοσοῦτον σμικρὸν, ὥστε μετέπειτα νὰ
μὴ εὐρεθῶμεν εἰς θέσιν τὸ εἰσόδημα
τοῦ μέλλοντος νὰ ἀνεγερθῆ κτιρίου νὰ
πληρώσωμεν ἀποκλειστικῶς εἰς τόκους
χρηματικοῦ κεφαλαίου πρὸς ἀνέγερ-
σιν καὶ ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου
τούτου συνομολογηθέντος.

— Καθ' ἃ ἐκ Κων]πόλεως ἠγγέλθη
τηλεγραφικῶς τὸ ἐκ Σμύρνης προσερχόμε-
νον ῥωσικὸν ἀτμόπλοιον Ἀζὼφ προσκροῦ-
σαν κατὰ τοῦ ἀτμοπλοίου τῶν Γαλλικῶν
διαπορθμεύσεων Προβιγκίας, μέλλοντος
νὰ ἀναχωρήσῃ αὐθημερὸν εἰς Πειραιᾶ καὶ
Μασσαλίαν καὶ ἠγκυροβολουμένου ὄντος,
καθ' ἣν στιγμήν κατέπλεεν εἰς τὸν λιμένα
τῆς Κων]πόλεως κατεβύθισεν αὐτὸ αὐταν-
δρον οὐδενὸς ἐκ τῶν ἐπιβατῶν προφθά-
σαντος νὰ σωθῆ. Λεπτομέρειαι περὶ τῶν
θυμάτων ἐλλείπουσι.

— Καθὰ δὲ ἐκ Βατουμίου ἀγγέλ-
λεται τὸ ἀναχωρήσαν ἐντεῦθεν τὴν πα-
ρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀτμόπλοιον τῆς ἐ-
ταιρίας τοῦ Πακὲ προσκροῦσαν ἐντὸς
τοῦ λιμένος τῆς πόλεως ταύτης πρὸς
ἠγκυροβολημένον ἐμπορικὸν πλοῖον ἐβύ-
θισεν αὐτό.

— Αὔριον μνήμη τοῦ προφήτου
Δαυὶδ ἐορτάζει ὁ ἐκδότης τοῦ ἡμε-
τέρου φύλλου κ. Δαυὶδ Ἐπιφίλιος.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

Εἰδοποιεῖται τὸ φιλόκαλον κοινὸν
τῆς ἡμετέρας πόλεως καὶ τῶν λοιπῶν
παραλίω πόλεων ὅτι τὸ εἰς τὴν σειρὰν
τῶν ὑποδηματοποιῶν βιβλιοπωλείον
τοῦ κ. Δ. Κτενίδου ἐπρομηθεύθη διὰ
τὴν παροῦσαν ἐποχὴν τοῦ χειμῶνος
πλήρη καὶ νέαν συλλογὴν διαφόρων
νέων ἐνδυμάτων ἀνδρῶν παίδων καὶ
γυναικῶν.

Ἡ σιτερότης τῆς ῥαφῆς καὶ ἡ περὶ
τὴν κατασκευὴν δεξιότης καὶ αἱ Μαρ-
συκαταβατικαὶ τιμαὶ πιστεύομεν ὅτι
θέλουσιν ἐπισύρει τὴν προσοχὴν τοῦ
κοινοῦ ὅπερ θὰ μείνῃ κατὰ πάντα εὖ-
χρηστημένον ἂν σπεύσῃ νὰ προμηθευ-
θῇ τοιαῦτα ἐνδύματα.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 13 φ φύλλῳ δημοσιευ-
θέντος αἰνίγματος.

Ὅμηρος, Ὅρος, Μηρὸς, Ἡρως, Ἡὼς.